

MARIAN NAZAT

Suflet în exil

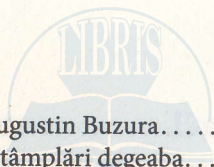
editura rao

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	9
Suflet în exil.....	11
Iarna necrofagilor.....	13
Eu, sumerianul.....	15
Ieșirea din rost.....	18
O „lume eronată“.....	20
Țară greșită.....	22
Frisoane.....	24
„Lanțul trofic“.....	27
Jocuri de nenoroc.....	28
Nașterea din moarte.....	31
O înmormântare.....	33
Meteoritul.....	35
Ace de gheață.....	37
„Compromisul echitabil“.....	39
Cu bățul prin gard.....	41
Fleacuri?.....	44
„Colindul“ polițiștilor.....	46
ADN păcătos.....	48
Blandianisime.....	51
Ironii cordiale.....	54
„Definitiv și pentru totdeauna“.....	57
Meditații.....	59
„Sunt depășită...“.....	61
Imaginea României.....	63
Chavez, ultimul socialist utopic.....	66
Sictir!.....	69
Falsete.....	72

Lachei la cheu	75
Acasă la mine	77
Zborul din vis	79
Așchii de melancolie	81
Pilda Pilat.	84
Mai tare decât dracu'!.	86
Altă scrisoare către Ralu Filip.	89
Duși cu sorcova... ..	90
„Observațiuni veninoase“	93
Stropi de pelin.	95
Epiderma Justiției.	98
Vielen Dank, Deutschland!	101
Secvențe berlineze	103
Principiul dominoului	108
Sâmburi de miracol	111
Invazia căpușelor.	113
Cartelul ticăloșilor	116
Politicieni de crâșmă	119
Prin Balcania	121
Strigăte din deșert.	125
Am crezut în.... ..	128
Eugen Simion la senectute.	131
Brazilia mea!	133
Pe stadion, la Turnu Măgurele	139
Ce mai parodie de țară!	142
Justiție cu vibrație.	145
Tivisoc și Tivismoc.	148
Valea puilor orbi	150
Visul Uzurpatorului	152
„Chiloței“ lui Crin	155
Jocuri politice?	157
Mergem înainte.....	159
„Viul apei“	161
Democrația serviciilor secrete	162
Toamnă în Elveția.	165
Lecții de viață	170
Pactul cu diavolii	172
Marius Tucă, poetul	174

Augustin Buzura.....	176
Întâmplări degeaba.....	178
Monahie și iubire.....	181
Oameni și animale.....	183
Premonițiile lui Henry Miller.....	185
„Gaudeamus“, castelul de cărți.....	189
Greva sexuală.....	190
Premier pe coji de nuci.....	192
Mardeiașul din Deal.....	195
Fulguri.....	197
Nelson Mandela.....	199
Desființați România!.....	202
Așezarea în iubire.....	204
Poveste cu bunici.....	207
Dorul Islazului.....	209
Frați de basm.....	211
Nula la nula.....	214
Cu biciul!.....	215
Conspirații internaționale.....	217
Țara de sub scut.....	220
Din jurnalul lui Lev Tolstoi.....	222
Deszăpeziri politice.....	226
Mai scutiți-mă!.....	228
Scenarii.....	231
Euro-maidanul.....	233
Dragul meu magistrat.....	236
Mamelucii.....	238
Parfum de femeie.....	241
De demult.....	243
O lume în delir.....	246
Invenția noastră șovăielnică.....	249
Sărbătoare sau priveghi?.....	252
Pețitorlăc la Cotroceni.....	254
Adevărat a înviat!.....	256
Alexandru Bucur, spiritul renașcentist.....	258
Sconcsul și democrația furtului.....	260
Nea Mihai.....	262
Mărul viermănos.....	265

O lume mai bună?	267
Finala!	270
Curaj și bestialitate!	274
Asasinii de țări	276
Gânduri de bunic demodat	278
Strigăt de disperare	280
Basică, Băsescu și băseii	282
Lumea râde!	285
Brazilia 2014	287
Cumetrii nașpa!	289
Freddy Gârbaci, romancierul	292
Din <i>Paraclet</i> citire!	295
România în vremea fuziunii	299
Schimbarea liniilor	302
Dincolo de aparențe	304
Petre Pandrea, <i>in memoriam</i>	307
Despre viermii bugetivori	309
Din spatele frontului	311
Alt fel de reguli pentru justiția penală	314
Zigzag	316
Pre-electorale	318
Pe ruinele României	321
Cârteli	323
Din <i>Jurnalele</i> lui John Fowles	326
Un pronostic	329
Temeri	331
Nedumeriri electorale	333
„Mașinăriile trândave“	335
Țara mereu furată	337
România „fenomenală“	339
Dacii văzuți de Hadrian	342
Înainte de schimbare	344
„Măsura omenescului“	346
Și râd, și plâng... ..	348
Bocet de Crăciun	350
Epistolă din exil	351
Un interviu	353
Cuvânt-înapoi	360

SUFLET ÎN EXIL

Noapte de noapte mă întorc la Islaz și-mi cutreier copilăria. Îmi visez bunicii, așa cum erau la bătrânețe. De fapt, nici nu-i rețin altcumva decât împovărați de ani. Tinerețea lor mi-a scăpat, aveam prea multe de descoperit în uimirile țâncului de odinioară. Copilul din mine căuta joaca dincolo de ei, mereu în afara bătăturii. Pe câmpia la care tânjesc bolnăvicios, deși o port în mine dintotdeauna. Întâlnirile astea cu ma-marea și tata-mare, în taina nopții, se petrec pe tăcute. Arar ne încumetăm să vorbim. Tăcem cu toții și nu ne mirăm deloc că ne vedem. Habar n-au că sunt morți! Se poartă de parcă ar fi vii! Trebăluiesc prin casă ori prin obor, ca *atunci*. Ba rânesc la animale, ba deretică prin odăile mirosind a busuioc, ba răscolesc cu palmele crăpate răzoarele, ba stau în jurul mesei și mănâncă. Alteori îi însoțesc la câmp, în carul ce se leagănă printre gloduri. E cald, și aerul, mișcat de adierile prelinse dinspre Dunăre, ridică la cer miremele pământului. Boii calcă alene, nu se sinchisesc de sudalma aspră a bătrânului rezemat de loitră. Ajungem la vie, dejugăm animalele și o iau la goană pe întinsoarea nemărginită. Alerg, și dintr-odată plutesc peste țarină, cu mâinile desfăcute. Chiui cât mă ține gura, ecoul îmi răspunde ascuțit, și valea se cutremură. Speriate, păsările văzduhului se pitesc după norii alburii și mă iscodesc chiorâș. O barză sanchie își duce aripile la ochi, nedumirită de ciudățenia ivită aproape de Soare. Cobor pe la asfințit și o cotesc înspre casă, mângâind țărâna împrăștiată de copitele blânelor dobitoace.

Deunăzi, în vis, mi s-au arătat câteva băbuțe răposate. Mergeau pe linie cu împărțit. Cărau coșnițe încărcate cu colaci și sticle cu vin roșu, cu jumări de porc și felii de cozonac. Veneau și la ma-marea. „Să fie lu' bātu' Ion“, ori „mumii Cutare“, le auzeam rostind vorbele de pomenire evlavioasă. Se închinau cu sfințenie și schimbau între ele dania morților dragi. Erau îmbrăcate în straie negre ca tăciunele, din cap până-n picioare. Păreau născute din întuneric și de aceea le iscodeam cu o tulburare greu de stăpânit.

Într-o noapte, tata-mare își chema în beci feciorii, din care unul s-a dus. Îi ademenea la butoiul cu rachiu de dudă, să guste din licoarea clipocind în cinzeacă. I-am privit îndelung, încremenit de frică. M-am căznit să strig la nenicu Darie, să-l opresc, că e semn rău prevestitor dacă ascultă porunca părintelui. Darie este singurul frate al mamei care trăiește și nu-l doream stins. Strigătul mi-a înțepenit în gât, n-a fost chip să se slobozească dinlăuntru-mi.

Odată l-am găsit pe prispă pe nenea Mitică, celălalt unchi. Ședea posomorât și nu zicea nimic. Deodată mi s-a plâns că s-a săturat de pribegie și că se vrea înapoi, în casa din care fusese izgonit de-a pururi. „Dar ești mort, nu mai e cale de întoarcere, aici s-a mutat altcineva!“, i-am șoptit cu sfială. Degeaba. L-am implorat să mă asculte, i-am dat de știre ce s-a mai întâmplat în lipsa lui, dar n-am putut să-l înduplec.

Ieri, pe uliță, înfloriseră moșmonii și zarzării. Sosise primăvara, cu toate că era încă iarnă în lumea reală. Se băteau în mine două anotimpuri, trecutul și prezentul. În cel vechi se încălzise, pocneau mugurii și bobocii, bâzâiau bondarii prin grădinile lui Toma Dorcea și Pandele Cone. Pe sârma de telegraf, sticleți și rândunici cântau și se ciuguleau drăgăstos. Doamne, puțin a lipsit să nu rămân în primăvara aia visată! În timpul nou este iarnă, trosnesc pietrele de ger și mi-a înghețat sufletul. L-a toiegit exilul în care-i condamnat să trăiască după izgonirea din Islazul mitic. D-aia, noapte de noapte, hoinarul nostalgic mă pândește să adorm și apoi

o tullește într-acolo, să-și ostoiască dorul. Vasăzică, nu trebuie să te afli la mii de kilometri de locul inițiativ ca să-ți simți sufletul în exil. Depărtarea doar amplifică aleantul. Cu timpul însă devine rană, durere de care nu te mai vindeci decât prin moarte. Fiindcă abia moartea te lecuiește definitiv de boala exilului. Și nu numai...

4 ianuarie 2013

IARNA NECROFAGILOR

Până să ajungă cenușă, memoria lui Sergiu Nicolaescu a fost făcută praf și pulbere de „toleranta“ noastră societate. Mai întâi au tăbărât hienele din presă, înnebunite să-și înfigă colții lacomi în halca de știre ivită pe neașteptate. Nici nu le venea să creadă pleșca picată la țanc, în toropeala stearpă a Sărbătorilor de iarnă. Brusc, familia îndoliată le-a retezat avântul necrofag, cu un anunț sec: „Nu se filmează și nu se înhumează, discreție!“ Decență, într-o țară hămesită să se holbeze la ea însăși prin gaura cheii și să-și atârne budigăii pe prispă? Haida-de, mofturi inacceptabile... Devoratorii de stârvuri au turbat, au născocit fii nelegitimi și cereri de oprire a procesiunii, abjecții care mai de care! Parcă vedeam filmul *Plantropica* și scena cu diversiunea snopirii în bătaie a amărâtului scăpat și el la o friptură în restaurant, devenit brusc erou televistic. „Cuirasatele“ gazetăriei neașe și-au lansat mortierele pline cu fecale, trăgând din toate pozițiile scabroase. Ba că valoarea regizorului este umflată aiurea, ba că decedatul s-a gudurat pe lângă puterea comunistă și așa s-ar explica droaia de producții cinematografice, ba că văduva n-a prea plâns, ba că... Ce mai, „curajoșii“, falnicii mănuitori de pixuri sau de clevetiri stercorale, știau că *mortul* nu era în stare să răspundă micimii lor de caracter și să-i provoace la

duel! Vă dați seama cât răbdase sălbatica haită, câtă frustrare a adunat? Exemple superbe de lașitate, nu altceva! S-au descoperit prin haznale vecini slobozi la mărturisiri zoioase, cu unghiile negre de murdărie și sufletul așijderea, momiți la vorbă cu te miri ce, surescitați de șansa nevisată de a evada din cotidianul mahmur.

Ațâțată de necrofagii năpustiți asupra coșciugului acoperit, a intrat în scenă brava Biserică Ortodoxă. Țâfnoasă și neînduplecată, nu s-a lăsat până nu și-a reconfirmat rămânerea în canonul strâmt al rânduielilor strămoșești. „Fără prelați la crematoriu, disidentul de la dogma religioasă nu pupă slujbă la catafalc!“, a bătut toaca dinspre Patriarhie. Tagma popească s-a arătat ofuscată și zău că am înțeles-o. Păi dacă toți și-ar pârjoli trupul și ar refuza să se întoarcă în pământ, *sutaniștii*¹ ăștia ar crăpa de foame. Ioc palate și limuzine! D-aia s-au oțărât ei, de teamă să nu-și piardă afacerile înflorite pe *groapă*, că nu e greu de priceput! Bătaia pe mușteriii creștini (adesea și cretini) e fără scrupule, turmele de credincioși trebuie păstrate cu orice preț, altfel păstorul flămânzește.

În cele din urmă, bomboana pe colivă a pus-o gloata spurcată la plăceri morbide. Cum să nu se revolte, de vreme ce i se luase de la gură blidul cu arpacaș? Se gătise pentru marele spectacol și dintr-odată e trimisă acasă. „Să intervină statul, să facă ceva!“, a urlat o răpănoasă. „Asta e înmormântare? E superurât!“, a fost de părere un rufos cu dinții răriți. „Merita o îngropăciune frumoasă“, a conchis o ochelariștă șantalie. Iar comisarii din *miliția religioasă* s-au așternut pe huiduit, cu venele să le plesnească de ură indignată, nu alta! „Rușine! Rușine!“ și „Profitoareo!“ s-a auzit din pieptul ipochimenilor încreștinați întru apărarea Sfintelor Taine. Când e nevoie să fie cetățeni, îi găsești în birt ori în fața ecranelor *otevitate*. Ori încolonați pe la sediile de campanie electorală, cu mâna

¹ De la zeița *suta*, căreia i se închină cu evlavie toată șleahta clericală. O vocală înlocuită și ar ieși *sataniști*, pușchea pe limbă! Deși li s-ar potrivi și „alintul“ *sutanele negre...* (n.a.)

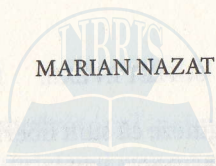
Intinsă la o pufoaică sau la un kil de țuică. Privind calicimea redeșteptată în simțu-i civic de paltonul alb al soției răposatului, am constientizat încă o dată că de barbarizarea norodului nu este deloc străină Biserica Ortodoxă. Acolo e musai să căutăm pricina înapoierii nației de la gurile Dunării, rădăcinile aplecării sale spre bârfă și pizmă. În loc să predea lecții de intransigență și fățărnicie, mai degrabă și-ar învăța enoriașii să se spele și să-și măture oboarele, să fie cetățeni cu frică de cele lumești, nu doar pomanagii de mahala. Sau brute cavernoase.

Cumplită pildă, în țara aceasta este greu nu numai să trăiești, ci și să mori! Dumnezeu să ne ierte adânca stricăciune!

7 ianuarie 2013

EU, SUMERIANUL...

Deunăzi, până la desemnarea actualului premier, a umblat zvonul că cineva din PSD a negociat în secret cu dușmanul de la Cotroceni. Nu s-a dat vreun nume, dar toți au arătat cu degetul înspre Geoană. Care, hodoronc-tronc, a dezmințit rumoarea, negând că și-ar dori fotoliul suprem din Palatul Victoria. Oricum însă, senatorul de Dăbuleni a pierdut mai apoi orice funcție în parlament, semn că fumul n-a ieșit degeaba. Iar de focul ăla mocnit s-a părțit oleacă și primarul Vanghelie, mesagerul dintotdeauna al „prostănacului“. Dar și adversarul declarat al „pisicuțului“. Să fi fost „Marean“ negociatorul întâlnirii de taină? Posibil, că altfel nu pricep scoaterea dintr-odată, pe paginile ziarelor opoziției, a contrei edilului ferentarian cu comisarii de integritate. Cică Vanghelie are probleme cu ANI din cauza... Oanei, s-au întrecut destui, îndeosebi din tabăra „strapontinarilor“, să toace subiectul. Și să-i întărate pe

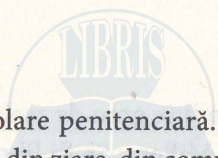
LECȚII DE VIAȚĂ

Cândva, undeva prin America, o mamă, înghesuită de sărăcie și de culoarea pielii, și-a cicălit de mic copilul să învețe, să citească. „Nu știi când ce știi te poate ajuta!” i-a zis ea premonitoriu puștiului, cam îndărătnic și miop. Copilul a ascultat-o și a crescut devorând cărți. Azi, este un neurochirurg renumit și recunoscut dincolo de ocean. Numele lui este vehiculat în mediile politice ca viitor succesori al exotului Obama. Ben Carson se numește personajul la modă al noii povești americane de succes. O poveste mereu reinventată, tocmai pentru ca visul american să nu se ofilească niciodată. Propaganda „Unchiului Sam” lucrează cu spor, neîntrerupt și fără rateuri majore.

Dar pilda rămâne, fiindcă doar instrucția îl poate împinge în față pe individul oropsit de soartă. Într-o societate care mai are cât de cât respect pentru valori și care mai crede în meritocrație, desigur. Altfel, e mai importantă pila, nicidecum competența profesională. Însă câți dintre noi mai sunt în stare să refuze odraslei lor accesul la *deliciile* calculatorului și televizorului în exces? Cine mai reușește azi să-și convingă progenitura să citească, împuindu-i capul cu basme despre recunoașterea muncii? Societatea în care trăim este stricată iremediabil, nimic și nimeni nu o mai salvează. Pe malurile Dâmboviței, povața auzită pe Potomac este ușor schimbată, după tradiția locului: „Nu știi când ăla pe care-l știi te poate ajuta”...

*

Altundeva, în Suedia, un alt copil, „creativ și ambițios, interesat de teatru”, tot dintr-o familie sărmană, și-a dorit să „fie luat în serios și tratat precum o persoană inteligentă”. La maturitate, Sture Bergwall – așa îl cheamă pe excentricul scandinav – a descoperit calea spre celebritate. „Când i-am spus medicului că am ucis pe cineva, deja îi captasem atenția”, s-a confesat încântat falsul criminal. Și recunoașterile s-au adunat, vreo treizeci de crime. Ca și anii

de izolare penitenciară. Perseverent și isteț, criminalul strângea datele din ziare, din comunicatele poliției și le prefăcea în adevăruri judiciare. Până într-o zi când și-a dat seama că inteligența la care râvnise atâta îl înfundă definitiv. S-a trezit la realitate, după 20 de ani de pușcărie, și s-a declarat nevinovat. Justiția a luat act, i-a revizuit toate dosarele și, în final, l-a achitat. „Pentru mine, începe o nouă eră. Este o zi a marilor bucurii și chibzuințe“, a rostit la ieșirea din carceră proaspătul vindecat de... inteligență.

Noua eră ar trebui să înceapă pentru Justiție, ea este obligată să chibzuiască mai mult. Fiindcă nu-i permis să condamni numai în baza unei simple mărturisiri. Lecția este dură și îngrozitoare, demonstrează din nou vulnerabilitatea sistemului judiciar de acolo și de aiurea. Măcar de-ar învăța ceva din pășania magistraților suedezi și omologii lor de pretutindeni...

*

„De câteva săptămâni mă detest teribil pentru lipsa mea de curaj în relația cu propria viață. Altădată făceam atâtea lucruri, îmi sfidam limitele, acum abia mai îndrăznesc să ies din casă. Mi s-a împușinat cutezanța, trăiesc mai mult temându-mă de una, de alta...“, mi se plânge un om special. Septuagenar mijlociu și scriitor pe deasupra. Ce zguduitoare destăinuire!

Închid telefonul și rumeg sinceritatea devastatoare a vârstnicului meu prieten. În definitiv, autodetestarea ne silește la luciditate și la un contact permanent cu ceea ce este realitatea. Exersând-o întruna, înțelegem că nu suntem nici mai buni, nici mai răi decât ne închipuim, că suntem măsura fiecărui gest pe care îl săvârșim la un moment dat. Dar nu oricine se încumetă la o astfel de cântărire, deoarece oamenii au prostul obicei de a se autoadula. De a se autoamăgi cu fel de fel de însușiri și mărunțișuri. Fuga de adevăr este antidotul muritorilor la neeternitatea la care i-a condamnat Creatorul. Mă detest, deci exist, vasăzică, sunt muritor...

Și mai presupune autodetestarea o condiție greu de realizat – libertatea interioară. Or, vorba lui Henry Miller: „Să fii liber (...) este să conștientizezi că toate cuceririle sunt zadarnice, chiar și cucerirea propriului eu, care este ultimul act de egoism“. De aici, din această ultimă cucerire, pornește autoadularea de care pomeneam. Orbim adesea și nu mai găsim lumina, a cărei absență nici n-o resimțim în bâjbâiala noastră caraghioasă. Iar în întuneric luciditatea pălește, însă înflorește amorul de sine, narcisismul.

Și ce minunăție ne transmite prozatorul american – „măiestria desăvârșită a oricărei forme de expresie ar trebui să conducă inevitabil la expresia finală – măiestria deplină în viață“! Chiar, câți dintre noi sunt maestri în viață? Fiindcă am cunoscut de-a lungul vremii destui oameni desăvârșiți în profesiile lor, dar cu vieți contorsionate, urâte, disprețuite. Harul dăruit de ursitoare nu le fusese suficient să le înfrumusețeze existența, să le-o desăvârșască în măiestrie...

4 octombrie 2013

PACTUL CU DIAVOLII

„Ponta minte cum respiră!“, ne-a avertizat Nenumitul de la Cotroceni. Și a râs gros, după cum îi e și obrazul. Iar „mincinoșii fără memorie riscă să cadă în propriile lor minciuni“, s-a lungit insul a cărui singură preocupare constituțională este să-i jignească pe ceilalți. Și ce memorie scurtă are cuvântătorul, ne-a dovedit-o de mii de ori, cu cinism și nerușinare. O mahalagioaică perfidă cu stema republicii în spate, asta avem în Dealul umilinței de neam. Ăla, că doar v-am zis că nu pot să-i pronunț numele, „minte de îngheață apele“, a răbufnit Ponta. Prea se simțea tăvălit, prea fusese insultat și scuipat în public. În definitiv, cu un huligan manierele alese nu-ți

folosesc la nimic. Dimpotrivă. Ce soartă ne-a mai rezervat democrația asta perversă, să fim conduși de doi mincinoși... La ce ne-o servi capitalismul ocărilor?

Ca și cum nu ne era îndestul, mai alaltăieri premierul l-a dat în vileag pe Sandokan că ar fi băgat în buzunar niscaiva pepite de la Roșia Montană. „Ba nu, să ne spună Ponta câți bani a luat de la canadieni!“, a sărit ca ars spânzuratul cu funia atârându-i de gât. Nu ne ajungea că primii oameni în statul caricatural român sunt mitomani, mai sunt și corupți! Comedianții cartierului dâmbovițean sunt desăvârșiți. Se înjură peste gardul fișei postului și al bunei creșteri, în văzul unei nații seduse ancestral de spectacolul vulgar-agresiv. În definitiv, d-aia l-am votat de două ori pe individul cu apucături maidaneze, să ne batjocorească permanent. Să-i suportăm toanele și dejecțiile, că așa l-au obișnuit *cartienii* și *porele* servilismului abject. Dumnezeuule, chiar să nu mai fim în stare să ieșim din haznaua în care ne-a împins un om fără scrupule? Mirosim laolaltă a scârnă, miasmă grea, de lașitate și capitulare. Iar vidanjorii au șters-o, s-au ascuns, ca nu cumva să-l înfrunte pe slobozitorul scatofog. Mă rușinez pe zi ce trece de condiția mea de român, silit să înghit porția zilnică de rahat. Guvernul și legislativul au încăput pe mâna unor „bebeluși“ și parcă hoășca bătrână are dreptate aici. Zău, ce-au căutat să ia puterea dacă nu știi s-o supună? Românii i-au impus zdrobitor nu ca să se plângă asemenea unor mucoși că Preasuspendatul le strică jucăriile, le fură creioanele sau le trage câte-o scatoalcă. Mesajul lor este lamentabil, sună cam așa: „Noi vrem să facem atâtea, însă ne împiedică nenea cel rău...“ Să nu fi priceput până acum că „scopul poate justifica mijloacele, atâta vreme cât există ceva care justifică scopul“? Îi sfătuiesc să-l citească degrabă pe Troțki și să-și *justifice scopul*. Dar repede, fiindcă altfel vor lua calea *gherlelor jilave*, în uralele rămelor născute să pube de-a pururi dosul Comandantului Suprem. Culmea tupeului, personajul împarte lumea politicienilor băștinași în frecventabili și